

[Birthe Rønn Hornbech]

tet, i højere grad skal afvises med hensyn til at få statsborgerskab efter syv år. Vi mener også, at de skal betale deres skattegæld og den slags. Det er det, vi har sagt, og det står vi ved.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Vi kan godt tage en bred debat, selv om det ikke var det, som ordførerne lagde op til fra starten; tværtimod forsøgte man at negligere denne debat.

Men jeg vil godt helt klart bekræfte, at Fremskridtspartiet naturligvis stadig væk står fast på, at ved opnåelse af statsborgerskab og ved ansøgning om indfødsret skal kravene skærpes ganske gevaldigt. Det ved fru Elisabeth Arnold også godt, og jeg vil bare lige konstatere endnu en gang eller have bekræftet fra denne talerstol, at sådan bliver det naturligvis også. Men der skulle jo til gengæld også gerne – og det tegner det også til – være et flertal for, at kravene bliver skærpet.

Ebba Strange (SF):

Jeg kan sige på SF's vegne, at vi i SF har den samme politik i forhold til krigsflygtninge fra Bosnien-Hercegovina, som vi havde den 11. maj i år. Det betyder kort sagt, at vi faktisk gerne så, at man startede asylsagsbehandlinger allerede nu for de mennesker, der har været her siden 1991. Men vi har accepteret ministerens oplæg om, at man starter asylsagsbehandlinger, når 2-års-fristen er udløbet – ingen tvivl om det.

Det skyldes, at vores udgangspunkt ikke er alle de grusomme konsekvenser, som hr. Helge Adam Møller prøver at beskrive, de grusomme konsekvenser, det vil få, hvis 10.000 mennesker skulle få asyl – eller 8.000 eller 16.000, hvor mange det nu kan blive til. Vi synes ikke, at de konsekvenser er grusomme. Vi mener, vi har plads til dem. Vi tager udgangspunkt i de menneskers situation, som det handler om, og ikke i hr. Helge Adam Møllers skrækvisioner. Vi er ikke så bange for de bosniere. De kan såmænd godt leve her.

Det er det ene, jeg gerne vil sige. Det andet, jeg vil sige, er, at min erfaring med flygtninge er, at når forholdene i hjemlandet forbedres, rejser mange af dem hjem, selv om de har været her i 13, 17 eller flere år. Jeg ved det gennem mange års personligt bekendtskab med

chilenere og sydafrikanere. Jeg har haft den store glæde at møde en del af de mennesker, der sidder i de bosniske flygtningelejre, og jeg ved, at en lang række af dem ønsker at vende tilbage, når forholdene bliver sådan, at de synes, de kan, uanset om det måtte være nu, hvor nogen af dem faktisk ønsker at vende tilbage, eller det måtte være senere.

Jeg mener, at flygtningepolitik hviler på, at man har retten til at søge asyl. Når man har fået asyl, er en tilbagevenden en afgørelse, som træffes af den enkelte flygtning selv i en vurdering af, hvordan situationen i hjemlandet er. Det er baggrunden for SF's flygtningepolitik, og den står vi ved, både når det drejer sig om flygtninge fra Bosnien og andre steder i verden.

Så vil jeg godt sige, fordi hr. Helge Adam Møller elsker at prøve at chokere os alle sammen med de tal: Jeg har sagt, at jeg ikke er chokeret over dem, men jeg vil godt sige, at jeg synes, hr. Helge Adam Møller bruger forkerte tal. I indenrigsministerens redegørelse står der, at der er omkring 18.000 bosniere, der har fået midlertidig opholdstilladelse. Af disse har 1.000 allerede forladt Danmark og har enten fået opholdstilladelse i USA, Australien og andre steder i verden, eller de er måske rejst tilbage igen.

Vi ved, at der i dag står folk i kø, som gerne vil vende tilbage, og det er der selvfølgelig ingen, der skal forhindre dem i, men det skal ske på en værdig måde, og det kan kun ske på en værdig måde, hvis man er sikker på, at de kan rejse trygt og sikkert igennem de lande, de nu skal igennem. Det arbejde foregår i Rigspolitiet og i Dansk Flygtningehjælp, hvor man naturligvis er forpligtet til at give dem en håndsrækning.

På den måde er tallet allerede faldet fra de 18.000 til de 17.000, og derefter er det faldet yderligere. Som sagt er det slet ikke, fordi tallene forskrækker mig, men jeg synes, at når hr. Helge Adam Møller nu elsker at bruge de dér tal, har han også en tendens til at vælge de maksimale tal og ikke de realistiske tal. Det har aldrig været sådan, at alle fra et bestemt land, der har fået asyl i Danmark, er vendt tilbage til deres eget land. Der er altid blevet nogle stykker tilbage, fordi deres personlige forhold nu har været sådan, at de følte sig mere trygge og sikre og mere hjemme ved at blive i